

„FIGYELŐ”
UJSÁGSZELVÉNY VÁLLALAT
Budapest, XIV., Nürnberg-u. 42.
Telefon: 296—534

Lap: ..... **Magvető** .....

Megjelent: **1949. NOV. 27.** .....

16 A Lánchíd újra áll

A „Duna ékszere”, a Lánchíd, újra áll. Száz évvel ezelőtt, amikor Széchenyi megálmodta s a Parlamenthez terjesztette a tervet: a hidon szűnjének meg az előjogok, a hidon nemes, nem nemes egyaránt fizesse a vámot, magasra tört az úri tiltakozás. „Inkább Paksra gyalogolok átkelni a Dunán, mintsem magyar nemes létemre hidvámot fizessek” — jelenti ki egyik főúr. A főrendiházi Cziráky gróf pedig — mikor a hid felépítését mégis elhatározták — reszekető hangon suttogta: „ez a nap a magyar alkotmány temetése napja”.

Nem! Az első állandó híd, a büszke, merészívvelésű, mely összekötötte Pestet és Budát, az emberi alkotás diadalának lett hirdetője és a szabadságnak. De a szabadságharc leverésére szövetkeztek az urak és 1849-ben „Hentzi Habsburg tábornok a hidat fel is akarta robbantani. A szabadságharcot leverték, de a híd jelhép maradt a dicső múltból. Azán embertelenebb, elevenemültebb barbárok jöttek; a hitleri fasiszták, akik előtt nem volt szent e százéves gyönyörű alkotás. 1945 január 19-ére felrobbantott, roncsolt teste a Dunába hullt. De most, 1949 november 20-ra, a 100 év előtti megnyitás napjára újra áll, — ahogy Gerő elvtárs 1947-ben feladatul tűzte. Az egész dolgozó magyar nép áldozatkészsége, a munkások húszónapi óriási erőfeszítésének eredményeként pompásabban tündököl, mint valaha.

